

O pasăre învinsă de zbor

Flavius

Nu eu sunt noaptea declarată sublimă, nici bolnavă,
sunt țipătul care prevestește furtuna,
cuprinsul în care zace tăcerea cuvintelor,
parașuta care nu se deschide
și la urma urmei sunt umbrela de ploaie a doamnei
ce pășește pe tocuri printre băltoace
model grăbit spre atelierul pictorului
cu nervii puși pe șevalet.

Răzvrătit pe culoarea surâsului sub cearcăne,
îndrăgostit de tușele groase și leneșe.

Aștept imaginea plină și confuză sub umbre,
o pasăre învinsă de zbor
până la țărnm,
unde mările-n spume hăituite de fugă
îmbracă sublimul în teamă și neliniște
pe care numai soarele ce completează tabloul
îl așază deasupra de închipuire.